

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο «ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ»

Στά 1766 ο γνωστός συγγραφέας της εποχής αυτής Κων. Δασπόντε, ο μετονομασθείς Καισαρίης, έβλεπε στη λειψία δίτομον βιβλίον περιέχον ιστορίας «Κακών ται καλών Γυναικῶν» τής Γραφής. Από το βιβλίο αυτό παίρνουμε, χάριν τών αναγνωστών μας, το κάτωθι απόσπασμα τού αποκεφαλισμού τού 'Ολοφέρνης υπό τής 'Ιουδίης.

ΙΟΥΔΗ

Αυτή σιμώνει εις αυτόν, πύκνει τὰ μαλλιά του και τὰ πύκνει δυνατά, αυτός και τὴν δουλειά του. Κοιμάται δὲν αισθάνεται ὁ κόμος νὰ γαλάση. 'Οχι πὼς μέλλει ὁ πικρὸς τὴν κεφαλή νὰ χασπ. Πατεῖ στα πόδια της καλά, στέκεται βολικά της. Καὶ τὸ σπαθὶ σφίγγει γερὰ στὸ χερὶ ἢ ἀρεντιά της. Μὲ τ' ἄλλο χερὶ τὸν βαστά, τὸν νοῦν δὲ τὸν σπῶνει. Πρὸς τὸν Θεὸν τὸν οὐρανοῦ καὶ νοητῶς ὕψωνει. Καὶ λέγει, Θεὲ 'Ισραὴλ, εὐὸ κραταιασὸν με. 'Ο τὸν Θεὸν ὅρας ἡμῶν τῶρα δυνάμωνόν με. Καὶ τὸν χτυπᾷ δύο φορὲς μ' ὀλην τὴν δυνάμιν της. Δύναμιν ὄχι φυσικὴν καὶ ὄχι γυναικεῖαν, 'Αλλὰ με δυνάμιν ἀνδρὸς καὶ με ψυχὴν ἀνδρείαν. Καὶ τὸν χτυπᾷ καθὼς χτυπᾷ τὸν κλέπτην ὁ τρελάτης, Ἄημος τὸν κατάδικον, μ' ὄλα τὰ δυνατὰ της. Τὸν χτύπησεν εἰς τὸν λαμῶν ὅπου μετ' ἀφοβίας Ἔσετόμισε κατὰ Θεοῦ λόγους ἀλαστίας. Καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ποὺ προσαννοῦσε Τὸν Ναουροδοῦσορα καὶ ὡς Θεὸν τιμοῦσε. Τοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, τὸν πήρε τὸ κεφάλι, Τὸ πήρε, τὸ ἔσηκωσε μετ' ὄλας της μεγάλῃ. Κι' ἔτσι λοιπὸν ἐθάψηκεν ὁ μέγας 'Ολοφέρνης. 'Ανάθεμα σε γιὰ κραστὸ πόσα κακὰ μὰς φέρεις. 'Ἐταὶ τὸ τέλος τὸ λοιπὸν τοῦ ἀμνησίου τούτου. 'Ἦταν ὁ μαρὸς θάνατος τοῦ ἀμνησίου ἀρχηγοῦ του. Καὶ ἔτσι ἡ νέα 'Ιουδίθ τὸν πήρε τὸ κεφάλι, Πρᾶξις κατὰ ἀλήθειαν, ἥρωικὴ, μεγάλη. Κι' ἐκύλησε τὸ σῶμα του κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Στὴν γῆν κάτω τὸ ἔριξε χωρὶς κεφαλὴ σῶμα. Καὶ τὸν κωνοπολόγον δὲ αὐτοῦ τὸ 'Ολοφέρνην 'Ἐβγάλει ἀτ' τοὺς στύλους του καὶ τοῦτον καὶ τὸν παίρνει. Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὴν σκηνὴν ἐβγαίνει, καὶ τῆς δίνει Τῆς δούλης της τὴν κεφαλὴν. Τὴν ἔλαβεν ἐκεῖνη Καὶ τὴν ἐτύλιξε καλά, πτυθίδια ἢ δούλη καὶ ὕστερα τὴν ἔβαλε μέσα εἰς τὸ σακκοῦλι. Καὶ κατὰ τὴν συνθήθειαν ἐβήγκισαν ἀνάμια 'Ὡς τάχα διὰ προσευχὴν κι' ἐπήγαν ἐν τῷ ἔμα. Καὶ τὸ βουνὸ ἀνέβηκαν καὶ ἦσαν εἰς τὰς θύρας Τῆς Βετυλῶνας πόλεως, μετ' ὁ σακκὶ στὰς χειρὰς. 'Ἐλεγε δὲ εὐχόμενη, Κύριε ὁ Θεὸς μου, Τὸ σκέπες μου, ἢ ὄδρα μου, ὁ μόνος ἐπαινός μου. 'Ὡ, ὕψωσέ με, ὦ Θεέ, ὅτι ὑπόλαβές με. Καὶ οἱ ἔθροιοι νὰ μ' εὐφρανθοῦν ποὺ δὲν με ἄφηκές με. 'Αγαπήσαν με, ὦ Κύριε, Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Στερέωσά μου, ὀσθης μου καὶ ὑπερασπιστῆς μου. 'Ἐξέκορα ἢ δούλη σοι, πρὸς σὲ τὸν κύριόν μου. Καὶ με εἰσηκούσες εὐθύς, ἦλθες εἰς βοήθειάν μου. 'Αἰνήγαγες, ὦ Κύριε, ἐξ 'Αδου τὴν ψυχὴν μου, 'Απὸ λεόντων ἔσωσες ψυχὴν τὴν ταπεινὴν μου, Ἐυχαριστῶ σοι ὁ Θεὸς ὅπου τὰς ἐκδικήσεις, Ἐμὲνα με τὰς ἔδωκας διὰ νὰ με τιμήσῃς. 'Απόλετο ὁ ἀσεβὴς καὶ τὸ μνημοσύνην του, Μὲ ἤχον καὶ με ἐντροπήν, εἰς ὄλον τὸν λαόν του. Ἐλλογῆσός εἰ ὁ Θεός, λαὸν ταπεινὸν σώσας. 'Υπερῆφαντος ὀφθαλμοῦς δικαίως ταπεινώσας.

Στάθηκε ἀπὸ πάνω μου καὶ μοῦ ζάειδε τὰ μαλλιά. 'Υστερα μίλησε σιγά, πολὺ σιγά: —Κρώνω... Δὲν ἔξερεις πόσο κρώνω... Σηκώθηκε, τὴ διπλόωσα μετ' ὁ πανωφόρι μου καὶ τὴν πῆρα στὴν ἀγκυλιά μου. 'Ἐνωσθα ἔναν πόνου βαθῆ, ἀνάμικτο με ἀπερίγραπτῃ λύσσα. —Γιατὶ νὰ ὑποφέρῃς τόσο, μικροῦλα μου; Γιατὶ; Γιατὶ; Καὶ γὰρ ποὺ σὲ φανταζόμουν σ' ἕναν παράδεισο κωμωμένο μονάχα γιὰ σένα... Φαῦχὲ μου ἀγάπη!... Ναι, τώρα τὰ καταλαβαίνω ὄλα. 'Υποφέρεις, ἀγάπη μου. Ἐκεῖ ποὺ ζῆς δὲν ὑπάρχει οὔτε φῶς, οὔτε ζῆστη...

20 Δεκεμβρίου—15 'Ιανουαρίου. 'Ενας μῆνας καὶ πλέον ποὺ δὲν τὴν εἶδα. Μάταια περιμένω καὶ μάταια ἐλπίζω... Γιατὶ συμβαίνει αὐτό; Δὲν προέχεται ἀπὸ αὐτῆ. Ἐίμαι τόσο βέβαιος, τόσο βέβαιος... 'Ὡ, ὄχι. Κάτι ἄλλο συμβαίνει, καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συν- λάβῃ ἢ ἀνθρώπινη φαντασία μ' ὄλες τις βιολογικὲς πτήσεις της. Ποιὸς ἔξερει ποῦ εἶναι τώρα... Καταλαβαίνω, τὸ νοιθῶμαι καλά, πὼς θέλει νᾶῶθη καὶ δὲν μπορεῖ.

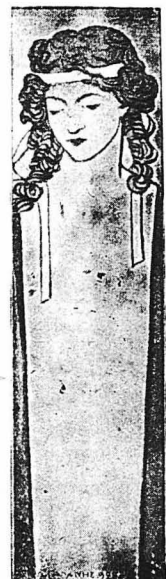
30 'Ιανουαρίου. 'Αλλες δεκαπέντε ἡμέρες μάταιες ἀναμονῆς. 'Ἡ ἐλπίδες μου λύγισαν. Κυττάω τὴ νύχτα τὸν οὐρανοῦ καὶ περιμένω νὰ προβάλῃ ἢ μορφὴ τῆς ἀνάμεσα στ' ἀστέρια. Θὰ προβάλῃ τάχα;

5 'Ιανουαρίου. 'Απόψε, Θεέ μου, ἀπόψε ἄκουσα τὴ φωνὴ της!... Δὲν τὴν εἶδα. 'Ἡ φωνὴ της ἦρθε ἀπὸ μακριά, ἀπὸ πολὺ μακριά. Κι' ἦταν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ οὐκ ἔβριζε καὶ σὴν ἰερεσία... Ἰῶρο μου σκοτάδι βαθὺ καὶ σιωπὴ ἀπόλυτη. Κάτι ἀνὸ τὸ χάος τοῦ ἀνύπαντος πρὶν ἀπ' τὴ δημιουργία...

10 'Ιανουαρίου. Μιὰ νέα ἐλπίδα φώλιασε στὴν καρδιά μου. Θὰ τὴν δῶ. Θὰ τὴν δῶ ἔξω ἀπ' τὸ μυστήριον τῶν ὀνει- γων αὐτῆ τῆ φορὰ. Δὲν ἔξρω πὼς θὰ συμβῆ αὐτό. Μὰ τὸ πιστεύω. 'Ἡ προαισθησί μου δὲν θὰ με γελᾷσθαι. Θὰ ἦρθε τὴ νύχτα, ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ποὺ γυ- ρῶ σπῆτι καὶ κάθουμαι στὸ γραφεῖο μου. Θάχω μιὰ γλυκερὰ ἀγωνία. 'Ἐνα νοσταλγικὸ προαισθηθῆμα. Κι' ἔξαφνα θὰ δῶ νὰ γυρῆξῃ ἐλαφρὰ τὸ πόμοζο τῆς πόρτας. Δὲν θὰ φορηθῶ καθόλου, μιὰ καθόλου... Θὰ σηκωθῶ, θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ θὰ τὴν πᾶρω στὴν ἀγκυλιά μου. Καὶ κανένας, κανένας πειὰ δὲν θ' ἰ- ὑποφῆσῃ νὰ μὰς χωρίσῃ. Οὔτε ὁ θάνατος. Οὔτε ὁ θάνα- τος...

Περιμένω τὴ νύχτα αὐτὴ μ' ἀγωνία. Περιμένω κάθε βράδι, περιμένω καὶ θὰ περιμένω πάντα. Γιατὶ θάρθῃ... Θάρθῃ καὶ θὰ φέρουμαι γιὰ πάντα—γιὰ πάντα, γιὰ νὰ μὴ γυρῶσιμα ποτὲ—ποτὲ πειὰ!...

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

ΨΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΑΗΝ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μιὰ μέρα ὁ γραμματεὺς τοῦ Οὐδαιόγκτων, τοῦ περιφημοῦ ἐλευθε- φωτοῦ τῆς 'Αμερικῆς, ἔγραψε λίγο νὰ πᾶη στὸ γραφεῖο του καὶ δι- καιολογούμενος στὸν κύριό του, τοῦ εἶπε ὅτι τὸν εἶχε γελᾷσει τὸ ρο- λὶ του. —Τότε λοιπὸν, τοῦ εἶπε ὁ τυπικωτάτος Οὐδαιόγκτων, ἢ εἶσε πρὲ- ναι νὰ προηψηθεῖτε ἄλλο ρολοῖ ἢ ἐγὼ ἄλλον γραμματεῖα!...

'Ο βασιλεὺς μας Γεώργιος Α' εἶχε ἐκδώσει κάποτε ἕνα διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑπεχρόνευε ὄλους τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ φέρουν στὸ μέλλον γενειάδα. Τότε κάποιος γέρος ἀξιωματικὸς τῶν ἀνακτόρων, ὁ ὁποῖος ἔτρεφε σεβάσιμον πώγωνα, ἀναγκάστηκε νὰ λᾶσῃ του νὰ τὸν κόψῃ, ἀλλ' εἰς ἀντάλλαγμα ἔβαλε κατὰμωρον τὸ μωστᾶκι του. 'Όταν δὲ τὴν ἐπομένη ὁ βασιλεὺς βλεπόντις τον ἐξέ- φρασε σχετικῶς τὴν ἔκκληξί του, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀπήνησε εἰς ἀπατοῦν καθαρεύουσαν: —Μεγαλιότατε, ὁ μωστᾶξ πενήθι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς γενει- ἄδος μου ἴ...

Στὸ σιδηρόδρομο: 'Ὁ ὀ π ἄ λ λ η λ ο ς.—Τὸ κορίτσι μου, κυ- νά μου, πρέπει νὰ πάρῃ δόλοχρον εἰσιτήριον. Εἶνε πολὺ μεγάλο πειὰ. 'Ἡ χ ω ρ ι κ ἢ ἐ π ι ὀ ἄ τ ι ς.—Καινούρ- γες μόδες θὰ μοῦ βγάλετε ἔμένα; 'Ἡ κοπέλα ἢ δικὴ μου παίρνει μωδὲ εἰσιτήριο ἀπὸ τότε ποὺ πρωτόγινε ὁ σιδηρόδρομος!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 21 Ο ΓΙΑΝΝΟΥΣΑΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΕΛΙΟΠΤΑΡΗΣ

'Ενας ἀπὸ τοὺς ἥρωικώτερος Σουλῶτες ποὺ διεκρίθησαν στὴν περίοδον τοῦ 'Αγῶνος ἦταν καὶ ὁ Γιαννοῦσας, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰ μάχες καὶ προκάλεσε τὸ γενικὸ θαυμασμό με τὴν ἀνδρεία του. 'Ο Γιαννοῦσας ἔστερ' ἀπὸ κάμποσον καρῶ διωρίστηκε στρατιω- τικῶς διοικητῆς τῆς Ναυπάκτου κ' ἐνῶ βρισκᾶν κάποτε στὸ Ἐρῶ- μερο ἔλαβε μῆνυμα ἀπὸ τὸν καπετάνιον Λιάπηδον καὶ πρῶην ἀ- πιπλόου του, τὸν περιήριμο Τουρκαλιανὸ Τσελιοπταρῆ, ὅτι ἦθελε νὰ τὸν ἰδῇ.

Μόλις ἀνταμωθῆκαν, ἐπειδὴ ὁ Γιαννοῦσας ἦταν μικρὸσωμος καὶ λιγνός, ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ τὸν κυττάξῃ κάπως περιέργω μὴν πι- στεύοντας πὼς εἶχε μπροστά του τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο πολεμιστῆ, τὸν ὁποῖο ἐγνώριζε ἐκ πεί- ρας τῆ γενναιότητά. —Τί με κυττάς; τοῦ λέει ὁ Γιαννοῦσας λίγο ταραγμένος. Δὲν σὺ γεμίζω τὸ μάτι; Καὶ τὸ φλομερὶ μακρὸ εἶνε, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη ἀξία!...